

ГЕО
ШКУРУПІЙ

КІТЯЖА ДРУЖА

РАНФУТУРИСТЫ

ЖИІВ

1923.

ГЕО ШКУРУПІЙ

БАРАБАН

ВІТРИНА ДРУГА

PANFUTURYSTY

КИЇВ

1923

остаточна
фабрикація провадилась
в друкарні штаба н. в. р.
вулиця революції.
60 примірників.
р. у. п. — кііз.

БАРАБАН

КАПЕЛЮХИ НА ТУМБАХ.

Вулиці
всі ведуть
до перехрестя,
здіймаючи капелюхи з тумб,
коли я, мов дикун,
голодний жмурюсь
на сонця вогняний перстень.

І на кождім розі
у мене знайомий товариш,
і що — крок, то знайома тумба,
на бруках квітнуть
кінського гною рози,
наповнюючи горобцями повітря.

А навколо люде і коні,
ватаги пацанів і трамшів,
вітрин блискучі ікони
з хлібом і наїдками

Мій товариш
до шкла приплюсне носа,
і фанатично молиться
гладкій ковбасі,
цій богородиці нашого храму,
де ладаном
курить автомобіль.

А в храмі:
ікони вітрин і будинків,
органи трамваїв і шин,
тисячи ніг стоголосий бубон
горобців вітає
прилюдний шлюб.

І коли знову поверне
до мене товариш носа,
на нас дивиться ненажерливим оком
сонце—товариш бог
або зів'ялий місяць,
цей блідий Христос.

Храм, храм
дикунів і трамців
в наших душах
прокурених ладаном цигарок,
у наших руках по флейті
зі старого світу
хребта кісток.

І капелюхи на тумбах,
коли ми сидемо
і розмовляємо вдвох,
коли мої штани закохаються
в сукню з ситцю
і галасують: любов, любов!

Потім на трубах каналізації
лежимо:
ти, і я—останній дикун і поет,
граючи на флейту
з хребта всіх націй
і континентів.

Стурбовано дивишся
автомобільними очима
в моє обличчя,
і кажиш, що мати твоя
вважає мене за мерзавця,
хай бере вище,
я ескимос з Африки.

Вітаю танець будиноків,
розклад і смерть всього звиклого!
І коли критики
облізлими мордами
щирять на мене
зуби лисих коняк,
я люблю їх,
як алігатор любить пташинку,
що колунається
в його зубах

1923 р

Очам підведеним
синім знесиллям,
штукатурці підфарбованих щок,
місто
кендюхи гладких пузів
вивалило,
дякаючи дівчат і жінок.

Ціла армія
одвислих цицьок
і задниць
приймає військовий смотр.
Наче коні їржуть
тисячи гнилих зубів
у кривавий рот—казарму

Сволочи:
ви хочете, ще одну вибіску
намалювать на жіночій щиді:
„Без ваги
і ножа, тушою
м'ясна крамниця“!

Щоб потім гладким черевом
спуститись
у тепле корито,
ногами пацать в повітрі,
як конаюче стерво.

Коли місяць,
гнилим носом сифилітика,
понюхає цегли міста,
ваше пузо
псом скиглить
на кожду брошку
й намісто.

Підберете тельбухи,
на вулиці станете фертом,
трьох пропустите
і затримаєте чверту.

Будете їржать
і чмихать
годованим бугаєм,
важко сопти
і дихать,
як лусне терпіння ремінь.

Мать вашу бог любив
і любить вашу кишню,
під спідницею в неї бліх ловив
у свою огидну розпусти жменю.

Эх, ви!

Кожний з вас нагодований халуї,
що—місяця викидає покоління
у помийні ями,
вашої мерзоти загинові:
—Алилуя! Алилуя!

ВОНИ.

Підсліпуватим лихтарем
під
вчилась танцювати вальса,
вустами вохкими бушмена
ніч
цілувала знесилені пальці.

Брудний вечір приймав молитви
зі стомлених вуст,
про недосяжні країни в повітрі
і про капелюха замість хустки.

Драні черевики
маленької дівчинки
пестили тротуарів цегли,
як блискучий шляхетний паркет.
Мріялась чудесна Віки—Віки,
країна тротуарних поетів.

І було так весело
після денної праці
розглядати вулиць мексика...
Бажалося огнями
сліпити Федерації
вуличних фресок.

Нахабно забили ресторани
і лякала вулиця пуста...
Бажанням серце ранила
святим езуїтом роспушта.

І перша звада
вся була в преріях сліз,
і навіть здавався маленьким водоспадом
світовий катаклізм.

І, як привид
минулої невинності,
з'являється що-вечора панна в чорному
під сліпим лихтарем...
Зламано невинності шкиви
вогнем не спалахує гори.

Тихше, тихше, місто!
Зупинись анархії хода!
Довіку здивована свистом
на розі стоїть свята...

ГОЛОД.

Нагодуйте мене, зогрійте!..
Підійміть з очей моїх
перевесла побляклих вій!..
Ви налякасте мене крихтою хліба,
а я вас бліддю своїх повік.

Я північний, муругий вовк,
владарь безмежних, сухих степів.
Я підковою спеки весь хліб потовк
і вночі над мерцями вив.

Я завернувся в подерту ковдру,
мов римський, патрицій у тогу
і мені страшенно зимно в ноги.

О, сонце!
Я хочу потертися спиною
об твоє гаряче обличча
і мого подиху холод
дійде до самого серця і глібше.
Я завернувся в подерту ковдру,
мов римський патрицій у тогу,
я владарь всесвітній:
— Голод!..

1921 р.

— Плюнь на всіх!..
— Горе, горе безсилим!

Коли гудок лякливо проріже повітря
і фабрики розіллють
по тротуарах чорний мазут,
коли не крик, а постріл юрб,
коли червоними язиками
лизнуть будинки
і тротуари
бунтарські стяги,
і знову не крик, а постріл..

Лякливий гудок.

— Брати й сестри!

Ми відчуємо, як гине печаль.

Я піду разом з вами переможнім кроком,
буду радісно співать Марсел'езу,
а потім Інтернаціонал.

Коли ж істерично задзвонять вітрини
крамниць
і шибки посипляться з зачинених вікон,
я разом з вами візьму кулемета,
наб'ю рушницю
і всіх жахне мій погляд гострий,
тоді із вуст моїх не крик, а постріл:
— Горе, горе безсилим!..

Коли француз у Росії
згадає Паріж,
а вкраїнець у Франції
Київ,
коли запитають мене якої я нації,
я скажу:

— Я наплював на всі нації

— Горе, горе безсилим!

Коли будуть сперечатись:

хто краще:

чи Англія, Франція, Росія

і з озвірінням піде брат на брата,

коли нації,

як вередливі жінки

розкидують пасми волосся

порозкидують залізними низками

мільйони салдатів,

коли почнуть влучати

у людські серця

залізом і крицею,

я скажу:

— Я люблю тільки місцевість

— Я люблю тебе, Києве!

— Люблю дивитись на тебе

з гори Батигевої.

— Горе, горе безсилим!

Коли ж засурмлять сурми
і гучно забухає барабан,
коли підставлять урну
для пожертви пораненим,
коли пройдуть салдати
по вулицях чітким кроком,
а під тнусавий одягне ризу,
я прижмурю весело око
і сміливо кину в натовп:
— Геть мілітаризм!
— Горе, горе безсилим!

Коли заломлять руки,
з одчаю заплачуть над трупом,
коли уб'ють мого батька,
заріжуть матір,
згвалтують сестру,
я буду мовчати
і келих печалі не дам другому вихилити.
Коли ж запитають, чому мовчу,
я відповім:
— Горе, горе безсилим!

Коли розквітнуть вулишні квіти,
і знову під монументом стане повія,
а по вулицях, скаженіючи ревом,
промчиться кокотка з офіцером
в автомобілі,
я згадаю матір
і тихо собі скажу:
— Горе, горе безсилим!..

Коли засвітлять світло,
коли замкнуться двері,
коли роззявлять пащи
роспусні прерії
вулиць,
коли проб'є дванадцять
на мійській башті раптом,
коли буржуї жадібно
вночі перелічує гроші,
а робітник прилюдно
з-за коміру виїме вошу...
Я скажу:
— Горе, горе безсилим!..

Коли зариває п'яніно,
а лихтарі порозкидують
криваві плями згвалтованих душ,
я прислухаюсь
до булькання в їхньому кратері.

І тоді запитують мене:

— Хто ж ти?

Що так п'яно
виводиш визерунки ногами
на запльованім килимі
і поминаєш матір?

Я тоді радо й твердо скажу:

— Я пройшов крізь залізну браму

— Горе, горе безсилим!..

1921 р.

ЛІРИКА ФУТУРИСТА.

У мене розпухла морда
і болить зуб.

У мене стала пика горлою,
од одвислих губ...

І тепер я подібен
до бога тотентотів...

Собі мій гімн
я складаю з охотою.

Лікує мене руда жінщина
з носом фарасна.

І зубів ніхто так не чистив,
навіть богу Амонобі.

І тепер я пілком спокійний,
Шкурулії переживе всіх шаманів.

Руда жінщина видере біль
разом з зубами.

МАНТРИ.

Нескінченні тротуари,
нескінченні тротуари,
блискучих свічад,
я чекаю примари,
я чекаю примари
мого закохання

А поки-що квітнуть троянди
роз'ятрених ран,
Радісних зір плеяди
затмив ночний туман.

І вийшов я на дорогу,
де послався срібний караван...
Молодик із-за хмари вистромив роги
і я вигукнув перший мантра

Югою знялося закляття,
наче забився метелик в п'ятьмі,
наче хтось задрав весільне плаття
наляканої землі.

О, пречиста, свята Варваро,
поглянь на мене небом твоїх очей,
я тобі місяць скину на тротуари,
а серце вже вирвав з грудей...

Білими пелюстками розсипалось серце,
завихрила ними юга

І почав викликати мене на герць
насмівкуватий, старий Сатана.

І вийшов я на дорогу,
де килим білих троянд...
Молодик із-за хмари вистромив роги
і я вигукнув другий мантр.

Риску вузьку закохання
я накреслив навколо себе...
— Гей, виходь, Сатане!
Ми тепер вдвох під небом.

О, пречиста, свята Варваро!
Геть струмись шалених оргій,
в темних, закоханих коритарах
тебе чекає святий Георгій...

І вийшов я на дорогу,
де розсипав хтось діаманть...
Молодик посадив зорю на роги
і я вигукнув третій мантр.

Не з'явилась свята Варвара,
налякалась минулих оргій,
коло свічад, мов примара,
стояв у задумі святий Георгій.

1921 р.

БАРАБАН ПЕЧАЛІ.

Очі твої підо мною,
перса
і тіло твоє...
Руки в траві розкинуті,
вохкі долоні
в долонях моїх.

Очі твої свічада,
і я величезний,
безумний
ніжно вдивляюся в них.

Тіні пахучого вечора,
вогні недалекого міста,
чорний, тихий кажан,
поринаючий в присмерк...
Тиша.
Задумливість.
Пахне земля,
пахнемо ми...

Близько, близько обличчя
Ти бачиш, як падають зорі,
неба сліпучі дарунки.
Я ніжно торкаюся рани
запахних і вабливих вуст...
Поцілунок.

Чуєш?

Б'є барабан.
Навіть тепер,
як близько...
Коли очі твої піді мною,
перса
і тіло твоє...
Б'є барабан печалі,
серце моє світове.

Навіть тепер,
так близько,
ти не можеш збагнути барабанщика,
коли зорі накреслюють риску,
знаходять в етері смерть.

Він барабанить про світову печаль,
за ясність твоїх очей...
Ти не можеш збагнути барабанщика,
ти здивуєшся,
коли, він не візьме тебе.

Бий,
бий,
одбивай похоронні такти,
барабане печалі!
Стукай, серце,
про скорий кінець!
Оплесків не буде
засміяному барабанщику,
велетенському барабанові
всіх сердець.

1822 1.

4. Північ,
схід,
захід,
і південь
було неопределено.
5. Півні
радими криками
не зустрічали сонця.
6. По одинці, рядками, строфами
у всі кінці
носились огняні планети
і ведетенськими соняшниками
вибухали що-разу
космічні катастрофи.
7. Вогонь
Іскри.
Попіл.
Дим.
Вибухи.
Грім. Фанфари.
Кривавими рисками
на тлі темряв
висіли заграви.

7. І був арабський
сказаний
рух; всесвіт
од хаосу звуків космічних
оглух.
8. Вітер
не лози,
не верби, не квіти
згинав,
гнав
планети...
9. Слово тиша народжувалось в щипінні.
І скрізь висіли вогняні сльози.
10. В ритмах пропеллеру,
в співах пропеллеру
я відчув,
відчув!..
11. Зупинився сказаний льот.
З'явився:
Марс,
Зодіак,
Оріон...

(Ох! вже сиплються шибки й фрески)
Я бачу роздратовані юрби людей,
я розумію їх сказ,
в цих юрбах я відчуваю себе.

15. В тумані на зустріч юрбам:
будівлі,
палаці,
парки,
повітки;
і в звуках страшних марсел'єз
вибухають вогняними квітами...

16. В перебоях пропеллеру
я бачу старий Вавилон,
чую:
 як б'ють барабани,
 як побідно ріжуть повітря
сурми...
Там люде земному б'ють поклони,
там перемога
 в людських серцях,
в криках
плигає над мурами,
 там люде будують
до Бога
башту
 і справляють
дикий
шабаш.

і раптом
падає
башта...
До самих зір
лунає гвалт
і грюк
і навіть звір
тоді злякався б
занімілих юрб...

17. Родились
нації, нації, нації,
жовті, червоні, чорні, білі.
Ефіопи, французи, китайці,
а тепер воми сплавились
у двох великих горнах
страждання
і втіхи.

18. Перший горн
виплавив клясу
залізу,
другий фарфорову...
Це в скаженіючих ритмах пропеллеру
я відчув,
як залізо розчавило фарфор.

19. Од Гімалаяїв до Альп,
од Вогоньземлі до Аляски,
там,
де раніш блукали
звіри,
літали птахи,
по деревах
стрибала малпа,
де сплітався з травною
дикий бур'ян,
срібний полин,
де чорніли вічні гаї,
пронісся залізний кінь
електротяг,
ріжучи повітря вогняними персами,
наганяючи свистом і грюком
жах.

20. Голкою
розуму,
молотом
волі,
і плугом
рук,
нащадки
Варварів, Скифів, Готів і Гуннів
збудували
всесвітню Комуну.

25. Ех, коли б хоч раз:
— На Марс! —
— На Марс!..
Чухає потилицю кожний дядько.

26. І велика, напружена радість
в людських серцях:
сьогодні чекає ночі
АЕРОПТАХ.

27. Ніч синьою спиною
затулила сонце
і на безмежний синій дуг
хтось вивіз
огняні труни.

А місяць блідою цитриною
накислив усе повітря.
І душі людські,
і вся природа
набухкались жовтого чаю...

І від стриманих,
грізних подихів,
розляглися межіплянетні луни:
в домівках, в темних кутках
тротуарів
по всіх перевулках,
у першому гаї..
О, кохання, кохання!.. О земний раю!..

28. В ритмах пропеллеру
АЕРО,
в гармонійних, співучих звуках
уперше летіли на Марс
думки й бажання
юрб.

Вересень 1921 р.
Дано в Києві.

ТАИФУНКА.

Хай барабан барабанить
про похід в майбутнє валок,
ромбом до неба стане
останній катафалк.

Жерці, шамани
вовком
завиють жалібного маршу,
коли церков
позолочені бані
впадуть на тротуари.

Махай руками!
Ріж ногою!
Збуджуй лун
робітничий цех.
Світовий тайфун
за нами...
Вище голову!
Груди вперед!

П'ятами очей
розчавимо
зраду химерних мрій,
бронзу грудей
підставимо
під колесо подій.
Змішаємо
з цементом вулиць
піт, бруд і кров
творчих конвульсій...
В гуркоті наших праць і промов
— світовий пульс.

Махай руками!
Ріж ногою!
Збуджуй лун
робітничий цех.
Світовий тайфун
за нами...
Вище голову!
Груди вперед!..

СЕНАФОРИ.

На всю Україну:
червона троянда...
Нащадкам не побачить краси руїн.
А в лісі банди.

Залізні шляхи
обійняли всю землю, мов спирт.
Всі люде хворіють на чорну неміч
і б'ються головою на камені
й питають:

— Куди йти?..

А в спекулянта на спині борошна пуди.

У всі кінці гадюками
розлізлися рельси...
І стоїть залізна вулиця:
не проїхати не пройти!

А вагони під откосами
колесами
фанатично моляться старому Богу...
І семафори руки простягнули

до неба
з одчаю...

Чекають гніву й перемог.

Не б'ють барабани,
не сурмлять сурми,
а кров розіллялася, ріками
і плюскається в ній бандит,
мов риба,
і скрізь вогонь і вибухи, вибухи...

По світу несамовито тютюкає
жах...

І навіть невіри з страху
на шию почепили хреста.

І тільки ми бадьорими ранками,
зриваючи м'яту й руту

пісень

йдемо по залізних шляхах!

Тільки нам, одкрито
семафори в майбутнє!..

1921 р.

ЛІКАРЕПОПІНІАДА.

ПРОЛЬОГ.

Час

—поганий кравець—

землю,

землю всю полатав.

Викромсав:

раси і нації,

народи,

держави,

які галасують:

«Історія!

Істо-о-орія!

Я, а не ти!

Не ти, а я!

О—о!..»

Тихше громадяне!

Тихше!

Тс-с!..

Зникли

відьми,

чорти

і привиди...

Що розповім я людям,

коли знищено все?

Люде не мають сорому,

і вимагають чуда.

Е—е—е...

Данте,
Андерсен,
Гофман,
По!
Пекло і Рай,
казки і легенди...
Ваші слова померли,
а ідеї
здаються в оренду.
Е-е...

Розгубили все
по великих книжках,
розказали все, що могли,
і все ж махає крилами
птаха,
наганяє за часом часи.

А я?
Я в одчаї!
Я маленька сорінка історії,
що розповім я людям?
Автомобілі
прогнали привидів з краю
і машини наповнили місто
стуком...
Е—е...

Які це зойки?

Які це крики?
Це дивна країна...
Куди прийшов я?
Книга казок
несподіванно диких...
Ця Україна
— саме безголовля!

Казок шукаєте!
За Гофманом скиглите!
Виглядаєте Андерсена
крізь розбите вікно!
Ось, нечувана казка,
фантастична казка:
— 0!
— 0?

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
А не хочете послухати звичайної казки
про те,
як з друкарні втікла
маленька літера—0
і покотилася в степ?

Це буде сама звичайна казка:
Лікарепопініада,

але цуциками біля ніг її
будуть скиглити казки
Шехерезади.

Це вам,
гладким ковтателям
хліба і сала
української каліфорнії
Вам, безумним
шукачам золота!
Вам,
Народи Землі!
Україна
соборна,
обкрадена
і згвалтована
—багато імен у неї
і справжні всі!—
Це вам Україна принесла
в мозолястих руках
жита пляж золотий.
Слухайте ж,
нечувану казку
уважно,
всі!..

ЧАСТИНА ПЕРША.

Ітак,
маленьку літеру—О
спочатку спіймав
ротом
піп
і вийшло:

— Го
о-о-о-спо-о-о-ди...
Я чорнорясий,
хитренький
піп!

О Матко Боска!
Я всесвітній роспушта,
кастрат,
—ксьондз!

О, Єгова!
Я син спекулянтів,
жидів.
О, Єгова, я равин!

Алах, Алах!
Коли сходить зоря,
я на мечеті перший
кричу
— Ма-го-ме-те!

Я законів твоїх муедзин!
Я—мула!
Я—корана поет!

Хай живе релігія!

Го-о-о-спо-о-о-ди-и,
спаси люде твоя
від невіри!
Хай всесвітня кишенья моя
брязчить
гірою!

Молюся тобі, Господи,
б'ю поклони
у всі кінці...
Чому-ж,
чому
з мого язика злітають,
одні прокльони
і матюки!

Господи,
спаси рабів твоїх
нічно і денно
потіючих в постелях
і пуховиках!

Здорово!
На маленьку площу України,

скільки зібралося їх!

Єгова.

Тьху!..

Равин,

ксьондз,

піп

і муда!

Калавур, ріжуть!..

Слухайте!

Голови їм розбийте
камінням!

Онукам розскажіть!

Попередьте їх,
попередьте!

Слухайте,

не будьте ж

коров'ячим вим'ям!

Хай живе релігія!

О, царю наш,

що послав еси нас!

Молитесь,

прийде Антихрист,

і горе, горе

тим,

хто загубить

віри святе намисто!

Ксьондзе,
відпусти нам гріхи,
ми плюєм
океаном
тобі в обличча!
Ми сонцем
розвіємо кошмар цей,
сон цей!

Одійди д'яволе!
Громом,
вогнем
тебе знищить той,
що на горі!
О-хо-хо! Скучно!
Халяви,
халяви ви,
Содомом,
Гоморою
влучить!

Господи,
спаси рабів твоїх
нічно і денно
потіючих в постелях
і пуховиках!

Літера—0
—тріснуте скло

свічад.

Літера—О

—чудовисько з чорною

пащею,

м'ясних ночей

сатанинська меса,

безумне око

крівавих плес.

З церкви

вона потрапила в рот

людини

і із—О

вийшло довге

О-ох!

і багато маленьких охів.

Ви не вірите?

На нашу Україну,

на вашу неньку,

на цей шматок падла

без ніг

і без голови,

історія висипала

природ опеньки,

—всю Бутафорію

революцій і війн...

Зосталась
величезна задниця,
з хліба, сала
і цукру,
що її висмоктує
ціла армія пацюків,
і навіть
глав
бум
тютюн
укра
не викурить їх! ..

Голову загубив Хмельницький,
а ноги Мазепа,
залишилась
одвисла цицька
і приголомшений степ.

Ох!

В задницю в'їлися раки:
праворуч Москва,
ліворуч поляки,
а прямо шибениця! ..

О, загубилась,
заблукалась
між трьома цими соснами
українська душа!

Це ви, це ви,
всами скиглите
за одрубаним хвостом,
під ваш неvigлас
червоному серцеві—
стає ще більшою
літера—0.

Бандурить
і п'є самогон,
кождий дурний Максим,
Залізняка поминає...
Змийте ж
ганебний грим,
онуки Гонти й Мамая!

Право,
з вами можна заскиглить
новим Шевченком,
можна забути пристойність
і жбурнуть у морду
гнілим опеньком.

Ця літера—0
страшенно плодюча,
і врожай її був сам—мільон.
І звідси виникла музика шумів.

Без...
Безум...

Ага, Безумний!
Такий професор.
Поклав цю літеру—**О**
під мікроскоп,
але крім дірки з бублика
нічого не побачив.

І кождий був хурманом,
кожде—**О** було бите,
прийшла революція,
ось її ритм:

Вучека,

Ерчека,

Г—пу.

У—уу!..

І це не допомогло...

Прогуркотів,

промайнув,

вронісся

потяг революції,

знову по церквах пісні

Санта-Люції

і літеру—**О**

видно скрізь без усяких дуп.

А ліжки, тапчани,

постілі,

пуховики, сінники,

матраси

почали вивчати
цю музику шумів
і всі федерації
почали здригатися громом
криків літери—О

—О-о-ох о-о-е!...

Без..

Безум..

Безумних...

ЧАСТИНА ДРУГА.

І от,
мов величезна, тифозна воша
до сінииків і матрасів
приповз лікарь,
його діагнозом було,
що літера—0
це—гроші.

Піп, ксьондз,
равин, мула
приплигали
як тільки вміє плигати
здоровенна,
чорна,
собача
блоха
і рішили, що літера—0
це—злотий.

На базарі,
між яток, крамниць,
посеред вулиць,
на купак краму й борошна
сиділи маленькі гниди,
й гукали:
О о о о о о о!
Це спекулянти.

Потім на здохлій шкапі,
пришкандибала ніч спекуляцій
і тут при світлі феєричних огнів
голодних очей,
під чаруючу музику порожнього шлунку
з кастан'єтами
вовчих зубів

почався
Блохотанць.

Лікарь і піп,
спекулянт і мула,
єгова і равин,
труна і grindжолі,
катафалк, мрець, труп,
анатомка і простітутка
зайняли усі тротуари.
— Блохотанць! Блохотанць! —
Він танцюється тільки парами...

Совість, честь,
любов, геройство і слава
пролізли крізь маленьку літеру — 0
і стали примарою.

І мені,
мені
тепер барабанить
у гладкий барабан вашого черева.

у бубон ваших нахабних морд,
кулаком зневаги
остаточно раниць,
вашого спокою трухляве дерево
і всю „богородицю“
зарозумілих орд.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ.

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
Здійснилось ще небачене чудо,
коли цілий караван,
а не тільки верблюди,
вільно пройшов крізь вушко
золотої голки.

І от
Лігеру — О
у великих степах
людської дурости
спіймав печальний поет,
і почалась під Блохотанць
деклямація:
О, печальна блідь тифозної воши!
О, морочна темрява блошинних очей!
О, безмежність кохання гниди!
О-о-о! і О!

А я трибун
світових республік,
на вулицях
і майданах землі

про вашу ганьбу
розповім.

Але трагедія не в цьому.
Лікарепопиніада
і Блохотанць
заливають сала у рани.
Літера—0
уродила сам-мільйони
і хто виловить її на вогняний гачок,
революції,
ім'я йому
Герой.

Ви не вірите?

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
А не хочете послухати звичайної
казки,
про велетенську літеру

0?

1921—22—23 р.

З М І С Т.

	Стор.
Капелюхи на тумбах	7.
Ви	10
Вони	13
Голод	15
Залізна брама	16
Лірика футуриста	22
Мантри	23
Барабан печалі	25
Аерокоран	28
Тайфунка	38
Семафори	40
Лікарепопівіада	43

